

Met een belichtingstrapje ben je altijd zeker van een goed resultaat

Bracketing

De meeste camera's hebben een bracketingfunctie aan boord. Maar wat is 'bracketing' precies, wat kun je ermee en welke toegevoegde waarde heeft zo iets nog in het digitale tijdperk?

Bracketing komt in wezen neer op het maken van dezelfde foto met verschillende belichtingen: het zogenaamde 'belichtingstrapje'. De camera maakt snel drie foto's achter elkaar: één met de 'normale' automatische belichting plus een over- en een onderbelichte versie. De mate van over- en onderbelichting kan worden ingesteld. Stel je bijvoorbeeld twee 'stops' in, dan maakt de camera foto's met 0 EV, +2 EV en -2 EV. EV staat voor 'exposure value', en elke stop verschil komt neer op een verdubbeling respectievelijk halvering van de belichting. Zodoende krijg je in vrijwel iedere situatie goed belichte foto's. Bij tegenlicht, wat doorgaans te donkere opnamen

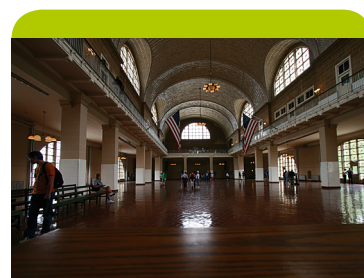
oplevert, is de overbelichte versie uit de reeks meestal het best bruikbaar. Bij overbelichting biedt de onderbelichte versie vaak soelaas. Vooral in het filmtijdperk was bracketing een enorm voordeel, omdat bij moeilijke lichtsituaties lastig viel in te schatten hoe de foto uiteindelijk zou uitpakken. Maar ook in het digitale tijdperk met zijn 'instant' terugkijkmogelijkheid is bracketing nog steeds een handig hulpmiddel. Een goede belichting is immers altijd beter dan corrigeren achteraf.

In sommige gevallen kan het ook zijn dat één van de drie foto's domweg geslaagder blijkt dan de andere, bijvoorbeeld omdat de onderbelichte versie minder bewegingsonscherpte vertoont. Hoe dan ook wordt de

trefkans een stuk groter. Een goed voorbeeld is een nachtopname: met een te korte belichting overheerst

het zwart, terwijl bij een te ruime belichting heldere lampen uitgebeten worden weergegeven.

Vooraf voor fervente Photoshoppers zijn belichtingstrapjes goud waard. Foto's met verschillende belichtingen bieden samen genomen een enorm dynamisch bereik. Dit betekent dat je met wat beeldbewerking zowel optimaal doortekende hoge lichten als dito schaduwpartijen in één foto kunt samenbrengen. Het combineren van drie opnamen tot één geheel wordt ook wel 'blending' genoemd. Het eindresultaat is veel fraaier dan een foto met een conventionele belichting. Wie nog een stap verder wil gaan, kan bracketing ook gebruiken om High Dynamic Range (HDR) foto's te maken (zie het artikel elders in dit nummer). Hierbij combineer je niet de beste delen van de afzonderlijke foto's, maar wordt het totale dynamische bereik van alle foto's bij elkaar opgeteld. Met behulp van Tone Mapping levert dat een ongelofelijk detail- en contrastrijk beeld op. In die zin is de bracketing-

Drie foto's gemaakt met bracketing, respectievelijk met een belichting van 0, -2 en +2 stops.

Twee samengestelde foto's op basis van de drie originelen. Links blending, rechts HDR.

functie van hedendaagse camera's feitelijk alweer te beperkt. Vroeger waren drie opnamen met verschillende belichtingen ruim voldoende, maar voor HDR zouden het er eigenlijk veel meer moeten zijn. Voor niet-Photoshoppers bestaan er overigens ook beeldbewerkingspakketten die automatisch verschillende belichtingen kunnen blenden, zoals Photomatix. Wie geen bracketingfunctie op zijn camera heeft maar toch wil profiteren van de mogelijkheden, kan met behulp van belichtingscompensatie handmatig een over- en een onderbelichte variant maken. Voorwaarde is dat het onderwerp niet beweegt en dat je een statief gebruikt. ☹